

Arrest

nr. 232 801 van 18 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat W. GOOSSENS
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens de door verzoekster bij haar inleidende verzoekschrift gevoegde kopieën van haar paspoort heeft zij op 17 juli 2019 via Frankrijk het Schengengrondgebied betreden. Zij was hierbij in het bezit van een Ghanees internationaal paspoort dat was voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum geldig van 12 juli 2019 tot 8 augustus 2019 en dit voor een toegelaten verblijf van 10 dagen.

1.2. Verzoekster wordt op 17 januari 2020 aangetroffen tijdens een controle op een bus van De Lijn. Zij geeft L.F. op als haar naam, maar is terzelfdertijd in het bezit van een 'Ghanese stemkaart' op naam van C.O.. Ze verklaart dat dit een valse naam is en ze deze kaart zelf heeft gemaakt. Eveneens op 17 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt hierin geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, omwille van een vastgesteld risico op onderduiken. Deze beslissing wordt verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Verzoekster wordt op 12 februari 2020 in de Engelse taal gehoord door een inspecteur van de politie.

1.4. Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ Leuven op 12/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de vrouw, die verklaart te heten:

naam: [F.]

voornaam: [L.]

geboortedatum: [1996]

geboorteplaats: /

nationaliteit: Ghana

alias: [O.C.] [°1996] met Ghanese nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat zij bij haar vader, stiefmoeder en stiefzuster woont. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan

herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene kan vanuit het land van herkomst met haar vader en stieffamilie een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20/07/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [O.C.] [°1996] met Ghanese nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2020 dat haar betekend werd op 17.01.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20/07/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [O.C.] [°...] met Ghanese nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2020 dat haar betekend werd op 17.01.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat zij niet terug kan naar Ghana omdat er geen goede toekomstperspectieven zijn qua studies en werk.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20/07/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [O.C.] [°1996] met Ghanese nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2020 dat haar betekend werd op 17.01.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [C.K.], attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ Leuven, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, [F.,L.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge."

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ Leuven op 12/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de vrouw, die verklaart te heten:

naam: [F.]

voornaam: [L.]

geboortedatum: [1996]

geboorteplaats: /

nationaliteit: Ghana

alias: [O.C.] [°1996] met Ghanese nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 20/07/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [O.C.] [°1996] met Ghanese nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.01.2020 dat haar betekend werd op 17.01.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat zij bij haar vader, stiefmoeder en stiefzuster woont. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene kan met haar vader en stieffamilie een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen.

Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er verder op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld als volgt:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden verwijderingsmaatregel

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de Vreemdelingenwet, van de formele en de

materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien de verwerende partij op 17 januari 2020 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgaf;

Dat hiertegen een annulatieberoep werd aangetekend op 11 februari 2020;

Dat ondanks dat de feitelijke toestand geenszins gewijzigd is tussen 17 januari 2020 en 13 februari 2020, de verwerende partij toch plots een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aflevert mét vasthouding met het oog op verwijdering met terugleiding naar de grens;

Dat er geen wijziging in de situatie voorhanden is tussen 17 januari en 13 februari 2020;

Dat er zodoende geen reden kan zijn waarom op 17 januari nog een gewoon bevel voldoende was, terwijl het op 13 februari plots noodzakelijk zou zijn om verzoekende partij vast te houden met het oog op verwijdering en haar terug te leiden naar de grens;

Dat uit al het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat deze bestuurshandeling behoort te worden vernietigd;

Dat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden; de schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing;

Dat het middel gegrond is wegens schending van de wet, meerbepaald de Vreemdelingenwet, schending van de wet door machtsoverschrijding, schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel) en schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Aangezien indien de verwerende partij de nieuwe, strengere beslissing van 13 februari 2020 louter nam als “sanctie” voor het aantekenen van beroep tegen de initiële beslissing van 17 januari 2020, dan is deze beslissing uiteraard onwettig wegens machtsoverschrijding;

Dat er geen andere reden kan bedacht worden, gezien verzoekende partij gewoon in het gezin is blijven wonen zoals voorheen;”

3.3.2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster houdt voor dat tussen de afgifte van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten op 17 januari 2020 en de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 13 februari 2020 haar (feitelijke) toestand niet is gewijzigd. Zij stelt dat er bijgevolg geen reden was om het bestreden bevel gepaard te laten gaan met een beslissing tot grensleiding en een beslissing tot vasthouding. Bijgevolg is de motivering van het bestreden bevel volgens haar niet afdoende.

In zoverre verzoekster zich hiermee richt tegen de beslissing tot vasthouding moet worden herhaald dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In het bestreden bevel wordt uitvoerig gemotiveerd, met een verwijzing naar zowel de overwegingen in rechte en in feite, waarom er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en waarom ervoor wordt geopteerd om verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en het bevel gepaard te laten gaan met een beslissing tot terugleiding naar grens.

Er wordt hierbij onder meer vastgesteld dat verzoekster, ondanks het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2020 dat haar werd afgegeven, nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft, zij heeft nagelaten gevolg te geven aan dit eerdere bevel en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsmaatregel. Er werd, onder meer op basis van deze vaststellingen, opnieuw een risico op onderduiken vastgesteld en geoordeeld dat een gedwongen terugleiding naar de grens zich opdringt. Hierbij wordt bijkomend ook nog gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat een terugleiding naar Ghana in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De vaststelling dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden, betreft wel degelijk een nieuwe omstandigheid die ter rechtvaardiging kan worden gegeven om het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten gepaard te laten gaan met een beslissing tot terugleiding naar de grens.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de voorziene motivering niet afdoende is, in de zin dat deze haar toelaat de motieven te kennen en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen in het kader van een beroep bij de Raad. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is *prima facie* bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Artikel 149 van de Grondwet is verder niet toepasselijk op administratieve beslissingen en kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.3.2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Op basis van verzoeksters betoog blijkt niet dat het bestreden bevel is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn om op basis van de (nieuwe) vaststellingen dat verzoekster, ondanks het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2020 dat haar werd afgegeven, nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft, zij heeft nagelaten gevolg te geven aan dit eerdere bevel en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsmaatregel, te besluiten tot de nieuwe afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal gepaard gaande met een beslissing tot terugleiding naar de grens, te meer nu hierbij specifiek ook bijkomend nog een toets werd gedaan of verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet zal worden blootgesteld aan behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verweerder oordeelde dat verzoeksters verklaringen hiervoor geen aanwijzing vormen.

Verzoekster kan verder niet dienstig voorhouden dat het bestreden bevel zou zijn genomen als ‘*sanctie*’ omdat zij op 11 februari 2020 in beroep ging tegen het eerdere bevel. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was dit beroep door de Raad zelfs nog niet ter kennis gebracht van verweerder. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat reeds voorafgaand aan dit beroep door verweerder aan de politie opdracht werd gegeven om na te gaan of verzoekster reeds gevolg had gegeven aan het haar eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij werd overwogen om – als dit niet het geval zou zijn – over te gaan tot een gedwongen verwijdering. De indiening van dit beroep werkt daarenboven niet opschortend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.2.1.4. Verzoekster blijft met haar uiteenzetting in gebreke om met concrete argumenten machtsoverschrijding of een schending van enige bepaling uit de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

3.3.2.1.5. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. Verzoekster voert in een tweede beslissing aan dat er sprake is van een ongeldige beslissing.

Zij stelt als volgt:

“Aangezien de beslissing genomen zou zijn door [K.C.], attaché;

Dat het niet duidelijk wie “K.” [C.] is;

Dat diens handtekening bovendien niet afdoende zichtbaar is;

Dat de hakkels op de plaats waar een handtekening zou moeten staan, duidelijk het resultaat zijn van knip- en plakwerk;

Dat het zodoende niet vast staat dat [K.C.] ook werkelijk deze beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissing zodoende ongeldig is en geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen;”.

3.3.2.2.2. Op de bestreden beslissing zoals deze aan verzoekster ter kennis is gebracht, wordt er melding van gemaakt dat deze is genomen door attaché K.C.. Verder is deze beslissing ook voorzien van een handtekening van deze attaché.

Het enkele gegeven dat de voornaam van de betreffende attaché niet volledig is weergegeven, maar enkel de eerste letter hiervan, maakt nog niet dat deze beslissing niet aan één welbepaalde ambtenaar kan worden toegewezen of deze ongeldig zou zijn. Er blijkt niet dat er meerdere attachés werkzaam zijn bij verweerder met deze naam. Verzoekster betwist ook nergens dat een attaché bevoegd was om de bestreden verwijderingsmaatregel te nemen.

Verzoekster kan ook geenszins worden bijgetreden in haar betoog dat op het door haar bijgevoegde afschrift van de bestreden verwijderingsmaatregel de handtekening niet afdoende zichtbaar zou zijn of deze duidelijk het resultaat zou zijn van “knip- en plakwerk”. Er is een duidelijke handtekening zichtbaar en nergens uit blijkt dat dit het resultaat zou zijn van simpel “knip- en plakwerk”. Het enkele gegeven dat verzoekster zelf deze handtekening niet goed kan lezen, doet niets af aan het feit dat de bestreden beslissing duidelijk zowel de naam van de attaché bevat die de beslissing nam als diens handtekening. Het bestreden bevel zoals dit voorhanden is in het administratief dossier bevat eveneens een duidelijke handtekening.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing ook reeds dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655).

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat is het op basis van de voorliggende stukken op het eerste zicht mogelijk om voldoende zekerheid te krijgen over de identiteit van de auteur van de bestreden verwijderingsmaatregel. De bestreden bestuurshandeling kan wel degelijk worden toegerekend aan een welbepaalde ambtenaar die met zijn handtekening zich de beslissing heeft toegeëigend. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen door een daartoe onbevoegd ambtenaar.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM, van artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (hierna: het Ecosoc-verdrag), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. Aangezien verzoekende partij het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door art. 8, lid 1 E.V.R.M.
 Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;
 Dat dit recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;
 Dat voormeld artikel de verdragsstaten niet alleen verplicht zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar eveneens hun interne juridische systeem zo te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden;
 Dat de verdragsstaten met andere woorden zelfs de positieve verplichting hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren, zodat gehuwden effectief en zonder enige beperking moeten kunnen samenwonen zolang zij gehuwd zijn (E.H.R.M., 25 maart 1985, Rechtskundig Weekblad, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALEN, Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319);
 Dat voormeld recht een mensenrecht is dat voorzien wordt door art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966);
 Dat het uit elkaar halen van drie mensen (kind, vader en echtgenote) die een, zelfs louter feitelijke, gezinscel vormen door de overheid enkel toegestaan is op grond van limitatief opgesomde en restrictief te interpreteren uitzonderingssituaties (art. 8, lid 2 E.V.R.M.);
 Dat deze uitzonderingssituaties niet voorhanden zijn, zodat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten schendt;
 Dat minstens de verwerende partij haar motiveringsplicht schendt door na te laten te motiveren welke uitzonderingssituatie dan wel voorhanden zou zijn en waarom;
 Dat verzoekende partij niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen haar immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt zijn hier verworven leven op te geven (hij heeft meer dan drie jaar een relatie met een vrouw met verblijfsrecht in België en voedt samen met haar haar Belgisch kind op; hij heeft hier een heel netwerk en sociale relaties), en het reële risico te lopen zijn partner nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

2. Aangezien het ontrukken van verzoekende partij uit haar gezin en het terugsturen naar het land van origine waar zij niemand heeft (haar moeder is overleden; zij heeft ook geen andere familie in het thuisland; alle banden zijn in België) een onmenselijke behandeling uitmaakt, zodat art. 3 E.V.R.M. geschonden wordt;

3. Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij niet noodzakelijkerwijs kan profiteren van art. 8 E.V.R.M. zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden en dat verzoekende partij geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont;
 Dat verzoekende partij nochtans in haar annulatieberoep d.d. 11 februari 2020 uitdrukkelijk motiveerde én documenten bijbracht (onder stuk 4) waaruit blijkt dat verzoekende partij afhankelijk en ten laste is van stiefmoeder [R.A.]!

4. Aangezien de verwerende partij meent dat moderne communicatiemiddelen voldoende zijn om vanuit het land van herkomst een band te onderhouden met vader en stiefmoeder;
 Dat dit uiteraard niet voldoende is, gezien verzoekende partij niemand in het thuisland heeft en tevens volledig steunt op de steun en de opvang geboden door het gezin [T.-A.] hier in België; men kan evident niet doorheen de telefoon in een gezin opgenomen zijn;

5. Aangezien ook feitelijke sociale relaties vallen onder de bescherming van art. 8 EVRM, zulks van zodra er sprake is van een feitelijk gezin;
 Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;
 Dat voormeld recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;
 Dat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M. schendt door verzoekende partij te bevelen om het grondgebied te verlaten, terwijl hier haar vader en stiefmoeder wonen;

6. Aangezien de verwerende partij nalaat na te kijken of en te motiveren dat de verplichte terugkeer niet disproportioneel is ten aanzien van art. 8 EVRM;
 Dat de verwerende partij had moeten nagaan wat doorweegt: het recht van verzoekende partij op het behoud van zijn feitelijke gezin en haar reeds gecreëerde netwerk in België of één van de wettig nagestreefde doelen, met name de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van

het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;
 Dat in casu bij verwerende partij geen enkele van deze wettige doelen is onderzocht;
 Dat de verplichte terugkeer wel degelijk disproportioneel is, nu verzoekende partij hierdoor haar gezin uit elkaar gerukt ziet worden;
 Dat een terugreis van verzoekende partij hoogst onredelijk zou zijn, en aldus art. 8 EVRM wel degelijk wordt geschonden;
 Dat deze belangenafweging nooit is gebeurd;
 Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);
 Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;
 Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;”.

3.3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar vader en stiefmoeder. Blijkens de door haar voorgelegde stukken huwde haar vader op 12 mei 2018 in België met een in dit land verblijfsgerechtigde vrouw. Verzoekster geeft aan dat haar vader intussen een verblijfsaanvraag hangende heeft met zijn nieuwe echtgenote.

In zoverre verzoekster stelt dat de bestreden verwijderingsmaatregel haar vader dwingt om zijn hier verworven leven op te geven terwijl hij al meer dan drie jaar een relatie heeft met een vrouw die hier een verblijfsrecht heeft, hij samen met haar een Belgisch kind opvoedt en hij hier een heel netwerk en sociale relaties heeft, merkt de Raad allereerst op dat deze beslissing enkel verzoekster, niet haar vader, betreft. Deze laatste wordt door de bestreden akte geenszins verplicht het grondgebied te verlaten.

Verder merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat bij het nemen van deze beslissing rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen dat zij hier inwoont bij haar vader, stiefmoeder en stiefzuster. Verweerder oordeelde als volgt:

“Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene kan vanuit het land van herkomst met haar vader en stieffamilie een band onderhouden via moderne communicatiemiddelen.”

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster is bijna 23 jaar oud. Op basis van de voorliggende gegevens moet verder worden aangenomen dat verzoekster nog maar sinds 17 of 20 juli 2019 in België verblijft, terwijl haar vader reeds langere tijd in België blijkt te verblijven. Verzoeksters vader huwde immers op 12 mei 2018 in België en verzoekster geeft aan dat haar vader ook reeds drie jaar een relatie heeft met zijn huidige echtgenote. Sinds haar meerderjarigheid heeft verzoekster dus langere tijd in haar land van herkomst verbleven zonder de nabijheid van haar vader.

In deze omstandigheden acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder op basis van verzoeksters verklaarde actuele samenwoning met haar vader en diens familie in België, en zonder dat zij hierbij melding maakte van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met deze familieleden, geen gezins- of familieleden aanvaardde dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster houdt thans voor dat er wel degelijk sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsband. Evenwel maakte zij hiervan geen melding in het kader van haar gehoor op 12 februari 2019. Er blijkt ook niet dat zij hiertoe niet de mogelijkheid had. De thans door verzoekster voorgelegde drie verklaringen van burens, vrienden of kennissen dat zij tijdens haar verblijf in België wordt gesteund door haar vader en stiefmoeder werden door haar ook niet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing overgemaakt aan het bestuur, zodat deze hiermee geen rekening kon houden. Nergens uit blijkt dat deze stukken reeds in het bezit waren van verweerder. In dit verband merkt de Raad verder ook op dat het enkel drie verklaringen op eer betreft die een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en die voor het overige nergens met een begin van bewijs worden onderbouwd. Nergens legt verzoekster verder een begin van bewijs voor dat zij in haar herkomstland, voor haar komst naar België, enige ondersteuning nodig had van haar familieleden in België. In deze omstandigheden toont verzoekster niet afdoende aan dat er tussen haar en haar familieleden in België daadwerkelijk sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden die verder reiken dan de normale affectieve banden en die zijn vereist opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleden.

Nu het bestaan van een gezins- of familieleden dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt ook niet dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen gelet op de aanwezigheid van familieleden in België, kan in het bestreden bevel nog worden gelezen dat verzoekster vanuit het land van herkomst met haar vader en stiefamilie een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verweerder ziet ook geen gezondheidsproblemen die er zich tegen kunnen verzetten dat verzoekster haar privéleven opnieuw opneemt in haar land van herkomst.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoekster laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Zij toont niet aan dat enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gedane beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

Verzoekster wist dat zij slechts werd toegestaan om gedurende 10 dagen op het Schengengrondgebied te verblijven en dus niet om zich hier samen met haar familieleden te vestigen. Zij kon dus geen rechtmatige verwachting hebben dat zij hier verder bij haar familieleden mocht verblijven. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar familieleden in België niet of onvoldoende blijkt.

Verzoekster stelt thans dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst en haar moeder zou zijn overleden. Zij blijft evenwel in gebreke om haar betoog te onderbouwen met enig begin van bewijs. Haar huidige verklaring dat zij niemand meer zou hebben in haar land van herkomst is ook manifest in strijd met haar bevestigende antwoord tijdens het horen op 12 februari 2020 op de vraag of zij nog familieleden heeft in het land van herkomst. Zij verklaarde toen dat haar moeder was overleden, maar zij zowel aan moeders- als aan vaderskant nog familieleden heeft in Ghana.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekster huidige, zeer algemene bewering niemand meer te hebben in het land van herkomst. Verzoekster verklaarde in België te willen verblijven voor een betere toekomst op het vlak van studies en werk, niet omdat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoekster ook nog geruime tijd in haar land van herkomst gewoond terwijl haar vader reeds verbleef in België. Nergens uit blijkt dat verzoekster in deze periode was aangewezen op enige ondersteuning door haar vader of dat zij zich in haar land van herkomst in een precare situatie bevond. Zij verblijft ook nog geen jaar in België.

Verzoekster weerlegt het motief niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen de familiebanden met haar vader en diens familie in België kan onderhouden. Verder kunnen haar familieleden in België haar op regelmatige tijdstippen komen bezoeken in haar land van herkomst. Er blijkt niet dat zulks niet mogelijk zou zijn. Zowel verzoeksters vader als stiefmoeder zijn geboren in Ghana en hebben de nationaliteit van dit land.

Niets wijst erop dat verzoekster niet in de mogelijkheid is om haar privéleven opnieuw op te nemen in haar land van herkomst of zulks niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht.

De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoekster.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.3.3. Nu een ernstig grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond, blijkt evenmin dat verzoekster zich kan beroepen op een ernstige grief ontleend aan artikel 12 van het EVRM, artikel 23 van het BuPo-Verdrag of van artikel 10 van het Ecosoc-verdrag. Verzoekster verbindt deze geschonden geachte bepalingen immers volledig aan het volgens haar geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, zonder hierbij nog enige afzonderlijke toelichting te voorzien. Inzake het in artikel 12 van het EVRM vervatte recht om te huwen en een gezin te stichten wordt nog opgemerkt dat verzoekster zelf niet aangeeft hier een partner of huwelijksplannen te hebben.

3.3.2.3.4. De UVRM is verder een beginselverklaring die geen rechtstreekse werking heeft in het Belgisch recht, zodat de schending van artikel 16 ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.018; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

3.3.2.3.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij hier een gezins- of familieleven heeft dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dat zij ook niet met een concreet begin van bewijs aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst, waarvan kan worden aangenomen dat zij er tot 17 juli 2019 heeft verbleven, niemand meer heeft. Zij verklaarde uitdrukkelijk nog familieleden te hebben in Ghana. De Raad wenst ook te wijzen op de zeer hoge drempel van artikel 3 van het EVRM. In de voorliggende omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij een ernstige grief heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.3.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, heeft verweerder in het bestreden bevel gemotiveerd waarom hij geen beschermenswaardig gezinsleven aanvaard. In deze situatie blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdroeg omtrent een doorgevoerde belangenafweging in het kader van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Daarnaast heeft verweerder nog gemotiveerd waarom enig privéleven ontleend aan de banden met de familieleden in België ook nog niet maakt dat de verwijderingsmaatregel disproportioneel is. De voorziene motivering is afdoende en stelt verzoekster in staat om met kennis van zaken in rechte op te komen tegen de genomen beslissing.

Verzoekster toont verder niet aan dat het bestreden bevel steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat enig concreet gegeven hierbij ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Verzoekster toont evenmin enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan op het eerste zicht andermaal niet worden vastgesteld.

3.3.2.3.7. Het derde middel is niet ernstig.

3.3.2.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

*“Aangezien de verwerende partij als reden voor het niet-toestaan van een termijn voor vertrek stelt dat er een risico op onderduiken zou zijn;
Dat dit nochtans volkomen onjuist is, gezien verzoekende partij steeds op hetzelfde adres gewoond heeft en blijft wonen, namelijk in het gezin van haar vader met diens echtgenote;
Dat de motivering van de verwerende partij zodoende volkomen onjuist is, zodat wederom de motiveringsplicht geschonden werd (zowel materieel als formeel);
Dat de verwerende partij tevens haar zorgvuldigheidsplicht schond door deze vaste verblijfplaats te negeren of over het hoofd te zien;
Dat verzoekende partij ten overvloede haar ingediende aanvraag tot humanitaire regularisatie bijbrengt, waarin zij eveneens uitdrukkelijk meldt dat zij gedurig aan in het gezin van vader en stiefmoeder woont; hoe kan men uitgaan van een risico op onderduiken wanneer men een 9bis indient, die evident als voorwaarde heeft dat men de overheid duidelijk meldt waar men verblijft;”.*

3.3.2.4.2. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

*“Aangezien de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat onder meer omdat zij een alias zou hebben gebruikt;
Dat in de bestreden beslissing nergens wordt aangegeven op welke manier zij deze alias dan wel zou hebben gebruikt;
Dat zodoende de verwerende partij haar motiveringsplicht schendt, zowel op formeel als op materieel vlak;
Aangezien de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat onder meer omdat zij het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17 januari 2020 niet uitgevoerd zou hebben, waardoor het weinig waarschijnlijk zou zijn dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing van 13 februari 2020;
Dat zij nochtans beroep aantekende tegen het initiële bevel van 17 januari 2020, zodat zij evident verder in België verbleef om het verloop van dit beroep af te wachten; door te vertrekken zou het beroep immers zonder voorwerp worden!
Dat deze motivering onvoldoende ondersteunt waarom er een risico op onderduiken zou bestaan, quod certa non;”.*

3.3.2.4.3. Verzoekster voert in een zevende middel de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

*“Aangezien art. 74/14 Vreemdelingenwet de afwezigheid van termijn niet als noodzakelijk stelt;
Dat de wetgever zulks formuleert als een mogelijkheid;
Dat de verwerende partij weliswaar aanhaalt waarom er een termijn kan ontzegd worden;
Dat zij evenwel op geen enkele wijze motiveert waarom zij van oordeel is dat deze termijn ook werkelijk moet ontzegd worden;
Dat zij hiermee art. 74/14 van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden;
Dat, gezien de verwerende partij het stilzwijgen behield omtrent het feit dat zij een keuzemogelijkheid heeft, doch meent dat zij de termijn moet ontzeggen, zij tevens haar motiveringsplicht heeft geschonden (zowel materieel als formeel);”.*

3.3.2.4.4. Deze middelen handelen alle over de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor bekritisseren. Zij worden – gelet op hun verknochtheid – samen behandeld.

3.3.2.4.5. In de bestreden beslissing wordt, naast de redenen waarom er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, evenzeer geduid waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat er een risico op onderduiking bestaat. Hij steunt hiervoor op meerdere objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en duidt telkens concreet waarom in het voorliggende geval deze criteria volgens verweerder spelen en in het geval van verzoekster wijzen op een risico op onderduiken. Er wordt zo allereerst gewezen op het criterium dat de vreemdeling na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming binnen de voorziene termijn heeft ingediend. Verweerder duidt dat verzoekster verklaart sinds 20 juli 2019 in België te verblijven en niet blijkt dat zij reeds trachtte om haar verblijf op de wettelijk voorziene wijze in regel te stellen. Verder wordt toepassing gemaakt van het criterium dat de vreemdeling in het kader van een procedure om internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikte of valse of vervalste documenten gebruikte of fraude pleegde. Verweerder stelt vast dat verzoekster meerdere identiteiten gebruikt. Nog wordt toepassing gemaakt van het criterium dat de vreemdeling weigert mee te werken met de overheden, waartoe wordt gemotiveerd dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door de wet bepaalde termijn en ook niet het bewijs levert op hotel te verblijven. Ten slotte wordt gewezen op het criterium dat de vreemdeling duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel. Verweerder licht, wat verzoekster betreft, toe dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2020 en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe verwijderingsbeslissing.

Deze voorziene motivering is *prima facie* afdoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststellingen verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet verder moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat er goede gronden zijn om een risico op onderduiken vast te stellen in hoofde van een vreemdeling – en er dus redenen voorhanden zijn om te stellen dat deze vreemdeling zich dreigt te onttrekken aan een in zijn hoofde genomen verwijderingsmaatregel of een voorgenomen gedwongen verwijdering op korte termijn – dan kan zij *prima facie* niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

In zoverre verzoekster nog stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt op welke manier zij dan een *alias* zou hebben gebruikt, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal is tegengehouden door de politie, met name op 17 januari 2020 en op 12/13 februari 2020. De eerste keer gaf zij de naam L.F. op, maar had zij een “*Ghanese stemkaart*” bij op naam van C.O. waarvan zij evenwel stelde dat het een valse naam was en zij het document zelf had gemaakt. Verzoekster kan thans niet voorhouden hiervan onwetend te zijn. Er moet worden aangenomen dat het motief omtrent de aliasnaam voor verzoekster voldoende duidelijk is om haar toe te laten zich in rechte hiertegen te kunnen verdedigen.

De voorziene motivering verschaft verzoekster *prima facie* het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, waardoor het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.4.6. Het middel wordt verder bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds werd gesteld, is de beslissing om verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terughrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terughrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

[...].”

Thans bevat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt

dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St.* Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In de voorliggende zaak blijkt uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van verschillende van de objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en dat hij telkens heeft geduid waarom voor verzoekster op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Verzoekster betwist niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing vinden en toont ook niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens.

Verzoekster stelt een vast adres in België te hebben, met name het adres waar zij samenwoont met haar vader en diens gezinsleden. Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat verweerder kennis had van en rekening hield met verzoeksters samenwoning met haar vader en diens gezinsleden. Niettemin besloot verweerder tot een risico op onderduiken op basis van de vaststellingen dat verzoekster al sinds juli 2019 in België verblijft maar op geen enkel ogenblik trachtte haar verblijf in regel te stellen, dat zij meerdere identiteiten gebruikt, dat zij zich niet aanmeldde bij de gemeente binnen de door de wet voorziene termijn en dat zij reeds duidelijk maakte geen gevolg te willen geven aan een verwijderingsmaatregel, waar zij het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2020 niet uitvoerde en het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Door te wijzen op het beroep dat zij instelde tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2020 haalt zij de vaststellingen nog niet onderuit dat zij naliel gevolg te geven aan dit eerdere bevel en nergens uit blijkt dat zij een intentie heeft om vrijwillig gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet kunnen de voormelde omstandigheden worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen. Dat verzoekster een vast adres heeft waar zij verblijft, doet op het eerste zicht nog geen afbreuk aan de gedane vaststellingen en maakt het nog niet kennelijk onredelijk waar op basis van deze vaststellingen werd besloten tot een risico op onderduiken.

Verzoekster haalt het motief in de bestreden beslissing dat zij meerdere identiteiten gebruikt verder evenmin onderuit. Verzoekster betwist dat zij een aliasnaam zou hebben gebruikt, maar dit motief vindt voldoende feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier. Hierop werd reeds ingegaan. In dit verband kan nog worden gewezen op het feit dat verzoekster op 12 februari 2020 het formulier hoorrecht ondertekende dat onder haar identiteit L.F. is opgesteld. Zij gaf hierbij niet aan dat dit niet haar werkelijke naam is, terwijl zij thans bij haar verzoekschrift een kopie voegt van haar Ghanese paspoort op naam van C.O..

Verzoekster wijst nog op een door haar ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op basis van de gevoegde stukken bij het verzoekschrift blijkt dat deze aanvraag pas werd gericht aan de burgemeester van Holsbeek bij aantekende brief van 17 februari 2020. Deze aanvraag werd bijgevolg maar ingediend na het nemen van het bestreden bevel, zodat hiermee door het bestuur evident geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet dienstig naar deze aanvraag verwijzen om enig gebrek in de motivering of in de zorgvuldigheid aan te tonen.

Op het eerste zicht toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan steunt op onjuiste feitelijke gegevens of hieraan een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur ten grondslag ligt. Zij maakt op het eerste zicht evenmin aannemelijk dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

3.3.2.4.7. Het vierde, vijfde en zevende middel zijn niet ernstig.

3.3.2.5.1. Verzoekster voert in een zesde middel de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

*“Aangezien de wetgever de minister enkel oplegde om een bevel af te geven indien er geen voor de rechtszoekende voordeliger internationaal verdrag geldt;
Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht dat er inderdaad geen meer voordelige, internationale bepaling voorhanden is;
Dat zij hiermee art. 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden;
Dat, gezien de verwerende partij het stilzwijgen behield omtrent deze mogelijks aanwezige, meer voordelige internationale bepalingen, zij tevens haar motiveringsplicht heeft geschonden (zowel materieel als formeel);”.*

3.3.2.5.2. Verzoeksters betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder is nagegaan of er hogere rechtsnormen zijn die verhinderen dat haar met toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten mist feitelijke grondslag. In het bestreden bevel wordt zo uitdrukkelijk gemotiveerd waarom er volgens verweerder geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verweerder is hiermee ook tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt om rekening te houden met onder meer het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Verzoekster toont niet aan dat de voorziene motivering in verband met de geldende hogere rechtsnormen niet als afdoende is te beschouwen. Zij maakt verder ook niet aannemelijk dat bij de toetsing aan deze verdragsbepalingen werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling werd gedaan.

Een miskennis van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

Het zesde middel is niet ernstig.

3.3.2.6.1. Verzoekster voert in een achtste middel de schending aan van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

*“Aangezien, ten eerste, de verwerende partij stelt dat het met toepassing van art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet noodzakelijk is om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden.
Dat nochtans art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet de terugleiding naar de grens hoegenaamd niet als noodzakelijk voorziet.
Dat dit artikel voorziet dat men de vreemdeling naar de grens kan terugleiden.
Dat het middel zodoende gegrond is wegens schending van art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet.
Dat, ten tweede, de verwerende partij tevens haar motiveringsplicht schendt.
Dat immers de verwerende partij, van zodra er enige keuzevrijheid is (zoals in casu ingevolge het kunnen) verplicht is te motiveren waarom men van de geboden mogelijkheid in casu effectief gebruik maakt.
Dat de verwerende partij enkel de redenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalt;
Dat zulks evident louter dit bevel staat, niet waarom dit bevel zo nodig moet gepaard gaan met een terugleiding naar de grens;
Dat zodoende de motivering inzake de terugleiding van de grens ontbreekt;”.*

3.3.2.6.2. Overeenkomstig artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14, § 3 van deze wet bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, heeft verweerder duidelijk aangegeven waarom hij het in de voorliggende omstandigheden nodig acht verzoekster terug te leiden naar grens. Hij wijst allereerst op de motieven inzake het risico op onderduiken, waarop reeds werd ingegaan. Hierin is er ook sprake van dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden, nu zij geen gevolg gaf aan een haar eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing. Nog motiveert verweerder inzake de specifiek door verzoekster tijdens het horen op 12 februari 2020 naar voor gebrachte redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, met name omdat zij er geen goede toekomstperspectieven zou hebben qua studies en werk. Hiermee toont verzoekster, zo oordeelt verweerder, geen schending aan van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Hiermee heeft verweerder afdoende verduidelijkt waarom hij in de voorliggende omstandigheden het aangewezen acht toepassing te maken van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt ten onrechte voor dat in de beslissing tot terugleiding naar de grens louter de motieven van het bevel zelf worden hernomen. Verweerder heeft nader gemotiveerd waarom een terugleiding naar grens van het land van herkomst verzoekster niet zal blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM, rekening houdende met de door haar in dit verband afgelegde verklaringen. De formele motiveringsplicht impliceert, zo wordt herhaald, bovendien niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend. Verzoekster toont niet aan dat de voorziene motivering niet als afdoende is te beschouwen. Zij toont met haar uiteenzetting evenmin aan dat de gedane beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is of dat hierbij een incorrecte toepassing is gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door – waar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting tot terugleiding naar de grens omvat – toe te lichten waarom hij het in de voorliggende omstandigheden nodig vindt om verzoekster terug te leiden naar de grens, heeft verweerder deze wetsbepaling nog niet miskend. Een miskennis van deze wetsbepaling of de motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht niet.

Het achtste middel is niet ernstig.

3.3.2.7.1. Verzoekster voert in een negende middel de schending aan van de artikelen 7, derde lid en 74/8, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

“Aangezien verzoekende partij tegelijk met onderhavige procedure een procedure bij de Leuvense Raadkamer lanceert tegen de vrijheidsberovende maatregel;

Dat immers de Raadkamer van de correctionele rechtbank bevoegd is om te oordelen over de opsluiting, doch dat Uw Raad wel degelijk bevoegd is om te oordelen of de beslissing tot vasthouding correct werd genomen.

Dat, ten eerste, de verwerende partij stelt dat zij met toepassing van art. 7, derde lid Vreemdelingenwet de betrokkene dient op te sluiten;

Dat nochtans art. 7, derde lid Vreemdelingenwet de opsluiting hoegenaamd niet als noodzakelijk voorziet;

Dat dit artikel voorziet dat men de vreemdeling kan opsluiten;

Dat het middel zodoende gegrond is wegens schending van art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet;

Dat, ten tweede, de vasthouding conform art. 7, derde lid Vreemdelingenwet, enkel mag indien er geen andere afdoende, maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast;

Dat de verwerende partij wel aanhaalt waarom zij verzoekende partij wil vasthouden, maar niet in concreto toetst of er geen minder dwingende maatregelen op doeltreffende wijze kunnen worden toegepast, zodat zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt;

Dat immers, zoals reeds gezegd, de opsluiting geen enkele meerwaarde biedt voor het administratief dossier: verzoekster is nooit ondergedoken en zal dit ook nooit doen, al was het maar opdat haar kinderen naar school kunnen blijven gaan;

Dat, ten derde, de verwerende partij dit niet enkel nalaat te toetsen, zij voert ook geen enkele motivering waarom er geen enkele andere afdoende, maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast;

Dat de verwerende partij zodoende haar motiveringsplicht schendt, zowel op formeel als op materieel vlak;

Dat, ten vierde, de verwerende partij haar macht overschrijdt door een door de wet geboden mogelijkheid als ware zij verplicht uit te voeren, dit zonder enig nazicht of er geen minder dwingende maatregelen even doeltreffend waren;”.

3.3.2.7.2. In werkelijkheid richt verzoekster zich met dit middel tegen de beslissing tot vasthouding, waarvoor de Raad – zo wordt andermaal herhaald – geen rechtsmacht heeft. Het negende middel is niet ontvankelijk.

3.3.2.8. Er dient te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS